

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Bdžocha a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Petra Szaba na neverejnom zasadnutí 22. mája 2012 v Bratislave v trestnej veci **obvineného P. B.**, pre trestný čin skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 1, 5 Tr. zák. (zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005), o dovolaní obvineného podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. L. Š., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 17. februára 2011, sp. zn. 6 To 2/11, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolanie obvineného P. B. **odmieta.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Humenné z 13. septembra 2010, č. k. 1 T 7/2010-469, bol obvinený P. B. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 1, 5 Tr. zák. (zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005, *d'alej len „Tr. zák.“*), na tom skutkovom základe, že

dňa 07. februára 2002 na základe Zmluvy o prevode obchodného podielu uzatvorenej na ul. P. v S. previedol na svoju osobu 50% obchodného podielu J. T. a 50% obchodného podielu Y. R. spoločnosti D.D., vtedajších spoločníkov a konateľov tejto spoločnosti, v úmysle predat' liehoviny rôznych značiek v celkovom objeme 49.757,2 litra vyrobené

spoločnosťou D.D., čím sa stal jediným spoločníkom a 100% vlastníkom tejto spoločnosti, následne na základe notárskej zápisnice ako súčasť Dodatku k spoločenskej zmluve D. zo dňa 07. februára 2002 zmenil obchodné meno a sídlo tejto spoločnosti na spoločnosť B.B.B., pričom v dňoch 15. mája 2002 a 16. mája 2002 prostredníctvom neznámych osôb prepravil skladové zásoby liehovín rôznych značiek v celkovom objeme 49.757,2 litra z pôvodného sídla spoločnosti D., do nového sídla spoločnosti B.B. a následne ich predal neznámym osobám, pričom časť liehovín dňa 16. mája 2002 bola vyložená na presne nezistenom mieste do presne nezistených priestorov katastri obce V., okr. G. a zvyšná časť liehovín po tom, čo mu bola dňa 30. októbra 2002 vrátená vyšetrovateľom Okresného úradu justičnej polície PZ Humenné po zaistení pri dopravnej nehode zo dňa 15. mája 2002 v obci D., okres S., bola odvezená na neznáme miesto, čím mu vznikla daňová povinnosť v zmysle ust. § 9 písm. d/ zák. č. 229/1995 Z.z. o spotrebnej dani z liehu v znení neskorších predpisov, daňová povinnosť v zmysle ust. § 13 ods. 1 písm. b/ zák. č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a daňová povinnosť podľa zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktoré porušil tým, že spotrebnú daň z liehu a ani daň z pridanej hodnoty nezahrnul do daňového priznania za zdaňovacie obdobie máj 2002 a tiež skrátil daň z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roka 2002, čím spôsobil Slovenskej republike škodu vo výške 142.859,16 eur (4.303.775,-Sk) nepriznaním a nezaplatením spotrebnej dane z liehu, škodu vo výške 58.569,24 eur (1.764.457,- Sk) nepriznaním a nezaplatením dane z pridanej hodnoty a škodu vo výške 63.151,43 eur (1.902.500,-Sk) nepriznaním a nezaplatením dane z príjmov právnických osôb, celkom skrátil daň vo výške 264.579,83 eur (7.970.732,-Sk)

Za to bol obvinenému P. B. podľa § 148 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 3 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradený do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. bol súčasne zrušený výrok o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu v rozsudku Okresného súdu Galanta z 15. novembra 2006, sp. zn. 3 T 123/2005, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo 14. júna 2007, sp. zn. 6 To 2/2007, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) mesiacov so zaradením pre jeho výkon do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Uznesením Krajského súdu v Prešove zo 17. februára 2011, sp. zn. 6 To 2/11, bolo odvolanie obvineného P. B. proti vyššie uvedenému rozsudku okresného súdu podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuté.

Obvinený P. B. písomným podaním z 10. januára 2012, podal prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. L. Š. proti uvedenému uzneseniu krajského súdu dovolanie.

V dovolaní poukázal na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Tr. por. a navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 Tr. por. napadnuté uznesenie, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. videl v zásadnom porušení práva na obhajobu, spočívajúceho v neprimeranej dĺžke trestného konania, nakoľko od údajného spáchania skutku uplynulo viac ako 9 rokov a od začatia konania vnútroštátnych orgánov SR viac ako 8 rokov. Uviedol, že neprimeranou dĺžkou konania boli porušené jeho práva uvedené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v článku 38 ods. 2 Listiny základných ľudských práv a slobôd a v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. V tejto súvislosti argumentoval rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (*d'alej len „ESLP“*) *Preto* proti Taliansku z 8. decembra 1983, v ktorom ESLP podľa dovolateľa uznal za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi orgánmi vo výnimočných prípadoch 6 rokov.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. bol podľa dovolateľa naplnený tým, že v jeho konaní nemožno vidieť ani priamy, ani nepriamy úmysel (§ 4 Tr. zák.) dopustiť sa trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, 5 Tr. zák., pre trestnosť ktorého sa podľa § 3 ods. 3 Tr. zák. vyžaduje úmyselné zavinenie. Uviedol, že hoci bol v období od 7. mája 2002 do 3. marca 2003 spoločníkom a konateľom v spoločnosti B. (predtým D.), nie je pravdou, že by sa mal stať spoločníkom tejto spoločnosti v úmysle predať v nej vyrobené liehoviny spôsobom uvedeným v obžalobe. Do vedenia spoločnosti ani do rozhodovania o jej fungovaní nikdy nijako nezasahoval, nemal vplyv na účtovníctvo spoločnosti, daňové priznania za ňu nemohol podávať a preto odmieta niešť zodpovednosť za ich nepodanie a následné určenie dane daňovým úradom na základe pomôcok. V jeho prípade teda absentuje subjektívna stránka trestného činu skrátenia dane a poistného, pričom konajúce súdy jednoznačne pochybili, pokiaľ ho uznali vinným z jeho spáchania a porušili tak hmotnoprávne ustanovenia uvedené v § 3 Tr. zák., § 4 Tr. zák. a § 148 ods. 1, 5 Tr. zák.

Prvostupňový súd v súlade s § 376 Tr. por. doručil dovolanie obvineného na vyjadrenie okresnej prokuratúre Humenné. Prokurátor okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení zo 7. februára 2012 uviedol, že s dôvodmi dovolania sa nestotožňuje, nakoľko rozhodnutia oboch súdov vychádzajú zo zákonného právneho posúdenia zisteného skutkového stavu a v konaní bolo jednoznačne preukázané, že obvinený P. B. naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, 5 Tr. zák. Navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie obvineného zamietol ako nedôvodné.

Po tomto postupe predložil okresný súd dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ a § 566 ods. 3 Tr. por.) a bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 2 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 až § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu však zistil, že dovolateľom namietané dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Tr. por. v posudzovanom prípade naplnené neboli a preto je ho potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu (písm. c/),
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (písm. i/).

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Pokiaľ ide o dovolacie námietky zakladajúce podľa obvineného P. B. naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., treba podotknúť, že dôvodom pre podanie dovolania podľa písm. c/ § 371 ods. 1 Tr. por. je, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Pod pojmom zásadné porušenie práva na obhajobu mal zákonodarca na mysli, že v konaní boli najmä porušené ustanovenia o povinnej obhajobe. Táto podmienka dovolania je spravidla splnená vtedy, ak obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu, napriek tomu, že ho mal mať, ak orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase aj skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo dovolaním napadnuté.

Právo na prejednanie vecí v primeranej lehote zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 11 a 14 s dodatkovým protokolom a protokolmi č. 4, 6, 7, 12 a 13 (*d'alej len „Dohovor“*), porušením ktorého argumentuje dovolateľ je síce súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 6 Dohovoru, avšak nie je totožné s právom obvineného na obhajobu, nakoľko toto je zakotvené v článku 6 ods. 3 Dohovoru. Porušenie práva na prejednanie vecí v primeranej lehote preto samo osebe nezakladá aj porušenie práva na obhajobu a *vice versa*.

Obvinenému P. B. bolo 9. mája 2008 oznámené vznesenie obvinenia pre trestný čin skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 1, 5 Tr. zák. (uznesenie z 27. marca 2008, ČVS: KRP-112/OEK-NR-2003) a nakoľko u neho počas celého trestného konania nebol daný žiaden z dôvodov povinnej obhajoby v zmysle § 37 Tr. por., nemohlo ani prísť k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Hoci nie je úlohou dovolacieho súdu skúmať v konaní o dovolaní, či prišlo aj k porušeniu práva na prejednanie vecí v primeranej lehote, považuje za potrebné podotknúť, že v posudzovanej veci trvalo trestné konanie od vznesenia obvinenia až do právoplatného skončenia celkovo 2 roky, 9 mesiacov a 21 dní, a to najmä v dôsledku správania sa obvineného P. B., ktorý sa napriek riadnemu predvolaniu opakovane nedostavoval na hlavné pojednávania okresného súdu, resp. verejné zasadnutia krajského súdu.

Navyše Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že argumentácia dovolateľa rozsudkom ESLP vo veci *Preto* proti Taliansku je celkom zjavne nepriliehavá nakoľko z konkrétnych okolností prípadu *Preto* proti Taliansku (rozsudok z 8. decembra 1983, sťažnosť č. 7984/77) vyplýva, že ESLP v danom prípade posudzoval primeranosť dĺžky občianskoprávneho konania a pomerom hlasov štrnásť ku jednému rozhodol, že k porušeniu práva na prejednanie veci v primeranej lehote v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru nedošlo.

Pokiaľ ide o dovolacie námietky obvineného P. B. vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že tento dovolací dôvod je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Formuláciou uvedenou v tomto ustanovení zákon vyjadruje, že dovolanie založené na dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je určené k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že právna kvalifikácia posudzovaného skutku v rozsudku okresného súdu je správna, čo napokon v napadnutom uznesení potvrdil i krajský súd. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Pokiaľ obvinený P. B. ako jediný spoločník a konateľ spoločnosti B. v inkriminovanom období porušil zákonom stanovenú povinnosť tým, že spotrebnú daň z liehu a daň z pridanej hodnoty nezahrnul do daňového priznania za zdaňovacie obdobie máj 2002, ako aj tým, že skrátil daň z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roka 2002 bolo jeho konanie s ohľadom na výšku spôsobenej škody správne právne kvalifikované ako trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, 5 Tr. zák.

V súvislosti s dovolacími námietkami obvineného P. B. o nenaplnení subjektívnej stránky trestného činu skrátenia dane a poistného dovolací súd pripomína, že podľa § 2

zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná. Vzhľadom na nevyvrátiteľnosť domnienky o znalosti právnych predpisov vyhlásených v Zbierke zákonov možno uzavrieť, že obvinený konal prinajmenšom v úmysle nepriamom (§ 4 písm. b/ Tr. zák.), nakoľko vedel, že svojim konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem štátu na správnom vymeraní dane a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Za toho stavu Najvyšší súd Slovenskej republiky o dovolaní obvineného rozhodol na neverejnom zasadnutí tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Protí tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 22. mája 2012

JUDr. Emil B d ž o c h , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Katarína Cíсарová